

NARODNI
DOM
MARIBOR

KONCERTNA
POSLOVALNICA

Komorni cikel 2021/2022

6. abonmajski koncert

22. april 2022 ob 19.30, Dvorana Union, Maribor

POETICO MUSICALI

MARUŠA BREZAVŠČEK, kljunaste flavte

LUCINE MUSAEIAN, viola da gamba

ELIAS CONRAD, teorba

MELANIE FLORES, čembalo

Spored

»Združeni okusi - Les Goûts réunis«

Francois Couperin (1668–1733)

Drugi koncert v D-duru,
izbor iz zbirke: *Concerts Royaux*

Echos

Osmi koncert (v teatralnem stilu) v G-duru,
izbor iz zbirke: *Les Goûts réunis ou*
Nouveaux Concerts

Air: Animé et léger - Sarabande: Grave et tendre -
Air de Baccantes: Tres animé

Johann Sebastian Bach (1685–1750)

Sonata za flavto v e-molu, BWV 1034
(transp. v g-mol)

Adagio ma non tanto - Allegro - Andante - Allegro

Georg Philipp Telemann (1681–1767)

Fantazija št. 1 v c-molu, TWV 40:26
Adagio-Allegro - Allegro

Triosonata v C-duru, TWV 42:C2

Dolce - Allegro - Grave - Vivace

Arcangelo Corelli (1653–1713)

Sonata št. 4 v F-duru, op. 5
Adagio - Allegro - Vivace - Adagio - Allegro

Anne Danican Philidor (1681–1728)

Sonata v d-molu, iz: Premier Livre de pièces
pour la flute traversière, flute à bec, violons et
hautbois, avec la basse continue

Lentement - Fugue - Courante - [brez oznake]
(Les Notes égales et détachez) - Fugue

Jacques Morel (1680?–1740?)

Chaconne en trio v G-duru,
iz: *Livre de pièces de viole*

Georg Philipp Telemann

Triosonata v g molu, TWV 42:g9
Suave ma non adagio - Vivace - Largo - Allegro

Ime koncertnega programa *Združeni okusi – Les goûts réunis* je povzeto po naslovu zbirke **Françoisa Couperina** (1668–1733). Skladatelj je živel v času dolgoletnega rivalstva med dvema glasbenima središčema visokega baroka, Italije in Francije, in si prizadeval za lastno nepristranskost do obeh nacionalnih glasbenih stilov. Kot je zapisal v uvodu v zbirko *Les goûts réunis*, je občudoval in cenil italijansko glasbo prav tako kot glasbo svoje družine in slavnega Lullyja, glavnega predstavnika francoske šole. Spoštoval naj bi dela, ki so se izkazovala s svojo kvaliteto in jih ni sodil po ugledu ali po nacionalnosti skladatelja. Medtem ko prevzemanje elementov iz tujih slogov v Franciji takrat sicer ni bilo v navadi, pa je v Nemčiji vladala skladateljska tradicija združevanja italijanskega in francoskega »okusa«. Johann Joachim Quantz (mdr. učitelj traversa pruskega kralja Frederika II. Velikega) je v svoji razpravi o izvajalski praksi na traverso flavti (*Versuch einer Anweisung, die Flöte traversiere zu spielen*, 1752) kritiziral tako »čisti italijanski« kot »čisti francoski« stil, saj naj bi prvi s pregostim okraševanjem melodij zvenel skoraj bizarno, medtem ko naj bi bil drugi preveč preprost. Zapisal je, da naj bi »združeni okus« poslušalstvu najbolje ugajal, saj kot tak ni bil preizkušen zgolj znotraj ene samcate province ali nacionalnosti, temveč širše, pri različnih narodnostih. Prehajanje med italijansko čutnostjo in francosko eleganco bo z vpetimi elementi nemške in poljske glasbe v nocojšnjem sporedu zazvenelo skozi osebno govorico posameznih skladateljev.

Morebiti si je François Couperin z zbirko *Les goûts réunis* želel popraviti ugled pri francoskih kritikih, ki so ga ožigosali kot »strastnega služabnika Italije« (*Le*

Verf de la Viéville), saj je znotraj te večina skladb bolj francoske narave. To velja posebej za *Osmi koncert v teatralnem stilu*, kjer posamični stavki imitirajo instrumentalne vločke iz Lullyjevih oper. Prislunhili boste še *Odmevom (Echos)* iz *Kraljevih koncertov (Concerts Royeaux)*. Te skladbe so izvajali na dvoru kralja Ludvika XIV., pozneje pa so bile tudi natisnjene in so tako postale širše dostopne.

Po partiti za solo flavto BWV 1013, pri kateri je **Johann Sebastian Bach** (1685–1750) plesne stavke poimenoval z imeni različnih nacionalnih izvorov, je izmed skladateljevih šestih sonat za flavto kot prva nastala *Sonata v e-molu BWV 1034*. Pri teh delih prevladuje italijanski vpliv in dotična sonata je kot edina med njimi zasnovana kot sonata da chiesa, saj gre za zaporedje štirih stavkov: počasen–hiter–pocasen–hiter, in ne vsebuje plesnih stavkov. Tretji stavek je arioznega značaja in je poimenovan andante, prvi stavek pa je precej natančno poimenovan adagio »ma non tanto«, najbrž z namenom, da bi bil harmonski zgoščenosti navkljub deležen bolj tekoče izvedbe. Čeprav je Bach večino instrumentalnih del ustvaril med delovanjem kot kapelni mojster v Köthenu, pa novejša raziskava kažejo na to, da je bila sonata in e-molu ustvarjena v letih, ko je Bach služboval kot kantor v Leipzigu. V tem obdobju se v njegovih kantatah pojavi število arij z zahtevnejšim obligatnim partom traverso flavte. K temu ga je najbrž navdihnil gostujoč flavtist (ali flavtistka) z izvrstno tehniko na instrumentu, čigar identiteta pa do sedaj ostaja neznana. Najstarejšo ohranjeno kopijo je med letoma 1726–1727 notografil Johann Peter Kellner.

Georg Philipp Telemann (1681–1767) je v svojem štiriindvajsetem letu služboval kot kapelni mojster na dvoru grofa Erdmanna II. Promnitzza na Poljskem. Med potovanji in med daljšim grofovim obiskom v Šleziji je slišal poljsko ljudsko glasbo, ki ga je navduševala in navdihnila mnoge njegove glasbene invencije. Tako je v »združeni okus« nemških skladateljev poleg italijanskega in francoskega sloga vnašal še elemente poljske glasbe. Prave trvine so obogatile tudi obe Telemannovi trionsonati nocojšnjega sporeda. Skladatelj je mojstrsko igral na več glasbil in se zanimal za njihove lastnosti. Tako je svoje kompozicijske zahteve odlično prilagajal posebnostim posamičnih inštrumentov ter ustvaril repertoar za kar najrazličnejše zasedbe. Basovska viola da gamba, nepogrešljiv inštrument zlasti francoskega repertoarja, bo v Telemannovi *Fantaziji št. 1 v c-molu* zazvenela v solistični vlogi, pri obeh trionsonatah pa bosta nastopili basovska in sopranska različica tega inštrumenta.

Sonata v F duru št. 4, op. 5, izpod peresa violinista in skladatelja **Arcangela Corellija** (1653–1713), ki je v svojem času nastopal kot pravi glasbeni zvezdnik, je primer idiomatične glasbene govornice italijanskega sloga. François Couperin je Corelliju v čast napisal skladbo *Apotheose de Corelli*. Upodobil ga je navdahnjenega s poetično blaznostjo, kot posledico pitja iz čudežnega izvira Hypocréne, kar je povzel iz grške mitologije. Tovrstno javno podobo si je Corelli med sodobniki najverjetneje prislužil zaradi izvajalske »neobrzdane narave«, zlasti vidne pri improvizaciji bogatih okraskov v počasnih stavkih – kar je predstavljalo primer izvajalske prakse, ki jo je J. J. Quantz označil kot bizarno. Violinske sonate Corellijevega opusa 5 pa so uživale izjemno

priljubljenost po Evropi vse do poznega 18. stoletja. Po prvotnem natisu v Rimu leta 1700 so jih čez 11 let ponovno objavili v Amsterdamu, tokrat z zapisanimi Corellievimi improvizacijami. Kot je razvidno iz ocen njegovih sodobnikov, naj bi bili ti okraski zaradi preglednosti in pedagoškega motiva precej enostavnejši, kot jih je Corelli v resnici izvajal. Na tujem italijanski svobodnejši okraski namreč še niso bili vpeti v splošno izvajalsko prakso. Glasbeniki so jih z lastnimi improvizacijami in zapisovanjem okraševanja prilagajali sodobnejšim slogom vse do galantnega stila (Tartini) ter do okraševanja s kromatičnimi postopi, ki so značilni za pozno 18. stoletje (Galeazzi). Nocoj boste slišali okraske švedskega skladatelja Johana Helmicha Romana (1694–1758), ki so bili z bolj virtuoznimi elementi najverjetneje namenjeni izvajanju profesionalnih glasbenikov. Zapisal jih je med svojim študijem v Londonu (1715–1721), kjer je nastal v glasbenem svetu pravi kult Corellijeve osebnosti. Roman se je takrat najverjetneje izpopolnjeval pri J. C. Pepuschu in spoznal F. Geminianija (Corellijevega učenca), G. Bononcinija ter G. F. Händla.

Zazveneli bosta še dve skladbi francoskega porekla. *Sonata v d-molu* je skladatelj **Anne Danican Philidor** (1681–1728) napisal za kljunasto flavto v času, ko jo je v Franciji že izpodbiral modernejši traverso. Poleg tega tu ne gre za suito, glasbeni sestav plesov, ki bi bila za francoski prostor sicer bolj značilna, ampak je naziv italijanski – sonata. Skladatelj iz ugledne glasbene družine je igral pihala, večinoma oboo, v Kraljevem orkestru na dvoru kralja Ludvika XIV. Posebej je znan po tem, da je v Parizu leta 1725 ustanovil Concert Spirituel, serijo javnih koncertov, ki so jih izvajali v Palači Tuileries vse

do leta 1791. Prav preko teh dogodkov je kraljevi glasbeni monopol začel upadati, saj je glasba postala lažje dostopna za meščanstvo. Tukaj so soočenja z italijansko glasbo vodila do čustvenih razprav med zagovorniki obeh stilov in spraševanja, če bi bila francoska besedila sploh lahko prepričljivo uglasbljena v italijanskem stilu.

O **Jacquesu Morelu** (ustvarjal v letih 1700–1749), avtorju *Chaconne en trio v G-duru*, ni veliko znanega. Vemo, da

je bil učenec slavnega skladatelja in virtuoza na violi da gamba Marina Maraisa, ki je tudi deloval na dvoru Ludvika XIV. Morel je dotično zbirko *1er Livre de pièces de violle* posvetil Maraisu. Prisluhnili boste očarljivim dialogom med violo da gambo in kljunasto flavto, ki se bosta ponekod zoperstavili basovski liniji, v kateri bo odzvanjal ponavljajoč se, a variiran ostinatni motiv.

Maruša Brezavšček

MARUŠA BREZAVŠČEK

»Maruša Brezavšček je izjemna virtuoziinja [...]. Njene fraze so se bližale skorajda govornemu fraziranju, mehčanju v dialogih z ansamblom; retorična samozavest, karizmatičnost in duhovitost v solističnih pasusih.« Lovrenc Rogelj, *Radio Ars, RTV Slovenija, 2021*

Maruša Brezavšček (1995) je interpretka na kljunastih flavtah, ki se posveča tako stari kot sodobni glasbi. V zadnjem času se vedno bolj uveljavlja tudi kot izvajalka baročnega fagota in njegovega predhodnika dulciana.

Je večkratna nagrajenka glasbenih tekmovanj. Leta 2020 je na svetovnem tekmovanju iz kljunaste flavte, ki poteka v okviru festivala v Tel Avivu, prejela dve prvi nagradi. Leta 2016 je v Gradcu prejela prvo nagrado na mednarodnem tekmovanju (European Recorder Players

Society) za kljunasto flavto, žirija pa jo je izbrala tudi za uradno praizvedbo obvezne skladbe na koncertu nagrajencev. Kot solistka je bila dvakrat prvonagrajenka slovenskega tekmovanja TEMSIG. Septembra 2021 je prejela nagrado Ivana Wernerja, in sicer za umetniški dosežek pri solističnem nastopu z ansamblom musica cubicularis na festivalu Varaždinski baročni večeri. Glasbenica je štipendistka Ministrstva za kulturo in je bila prejemnica štipendije Mestne občine Ljubljana, Fundacije Viktorija in fundacije Lyra v Švici.

Leta 2019 je na Univerzi Mozarteum v Salzburgu diplomirala iz kljunaste flavte pri solistki Dorothee Oberlinger. Leta 2021 je, ponovno z odliko, magistrirala na slovitim inštitutu za staro glasbo Schola Cantorum Basiliensis v Švici, iz kljunaste flavte pedagoške smeri. Kljunasto flavto je v Baslu študirala pri Hanu Tolu, historične fagote pa pri Donni Agrell in Carlesu Cristobalu.

Eno študijsko leto je dopolnjevala znanje iz kljunaste flavte na Visoki šoli za glasbo Katalonije pri Pedru Mesdorroffu. Dve leti je vzporedno študirala na glasbenem Konservatoriju Luca Marenzio pri Antoniu Politanu, enem vodilnih interpretov na tem instrumentu za sodobno glasbo. Trenutno nadaljuje s specializiranim podiplomskim študijem kljunaste flavte pri Andreasu Böhlenu in historičnih fagotov pri Carlesu Cristóbalu na Scholi Cantorum Basiliensis.

Udejestvuje se solistično ter v različnih ansambelskih sestavih. Nastopala je v okviru Srebrnega abonmaja Cankarjevega doma v Ljubljani ter koncertnih ciklov in festivalov, kot so Koncertni atelje v Ljubljani, Scelsi Festival v Baslu, Varaždinski baročni večeri, Tel Aviv Recorder Festival, Innsbruški slavnostni dnevi stare glasbe, Baročni festival Salzburg, Sozvočje svetov v Ljubljani, Tartini Festival v Kopru, Prepleti in Imago Sloveniae v Ljubljani, Barock-Festspiele v Bad Arolsnu in drugi. Kot solistka z orkestrom je nastopala med drugim z ansambloma Capricornus Consort Basel in musica cubicularis, s Komornim godalnim orkestrom Slovenske filharmonije, z baročnim orkestrom Univerze Mozarteum Salzburg in ansamblom Memento Vivere (Barcelona). Ustanovila je ansamble Duo Decima, Ensemble Bastion in Spiritus Movens, trenutno pa sodeluje tudi z ansamblom Bryggan, ki deluje pod umetniškim vodstvom Sergia Azzolinija na Akademiji za glasbo v Baslu.

Maruša Brezavšček je snemala za RTV Slovenijo in premierno izvedla dela uveljavljenih slovenskih in tujih skladateljic ter skladateljev.

LUCINE MUSAELIAN

Lucine Musaelian je armensko-ameriška pevkica, skladateljica in izvajalka na violi da gamba. Leta 2020 je z odliko diplomirala na Univerzi Yale. Tamkajšnji oddelek za glasbo ji je podelil nagrado Terry E. in Irene A. Sharp za leto 2019 ter nagrado Wrexham 2020. Na univerzi je bila članica tamkajšnje Opere in gledališča ter tudi Schole Cantorum Yale, kjer je dve leti sodelovala kot sopranistka in violistka. Ob tem je bila asistentka profesorja Granta Herrieda, ki je na Yalu vodil Baročni operni projekt in Collegium musicum. Med letoma 2017 in 2020 je bila članica Smithsonianovega violističnega konzorcija v Washingtonu.

Trenutno opravlja magisterij iz zgodovinske izvedbe, študija viole da gamba pri Paolu Pandolfu ter glasu pri Rosi Dominguez. Aprila 2021 je igrala violo da gamba v izvedbi Bachovega dela *Actus Tragicus*, pod vodstvom Lorenza Ghielmija. Novembra 2021 je na univerzi igrala continuo v produkciji Telemannovega *Orfeja*, pod vodstvom Renéja Jacobsa.

S septembrom 2022 bo nadaljevala študij kompozicije in viole da gamba na Kraljevi akademiji v Londonu.

ELIAS CONRAD

Po diplomi iz kitare in lutnje na Univerzi Mozarteum v Salzburgu Elais Conrad nadaljuje študij na švicarski akademiji Schola Cantorum Basiliensis.

Redno nastopa na priznanih odrih in festivalih, kot so MAfestival Bruges, Oude Muziek Festival Utrecht, Baročni festival Alessandro Stradella Viterbe in mesta Nepi, Innsbruški slavnostni dnevi stare glasbe, Händlov festival Göttingen in drugi.

Kot lutnjist je sodeloval pri številnih produkcijah in posnetkih, z vrhunskimi umetniki. Med njimi so priznani solisti Andreas Scholl, Tamar Halperin in Amandine Beyer, dirigenti René Jacobs in Alessandro De Marchi, ter orkestri in inštitucije, kot so Gli Incogniti, Nordijski simfonični orkester, Abendmusiken iz Basla, Le Concert Idéal, Orkester Mozarteum iz Salzburga, Simfonični orkester in Gledališče iz Basla ter Gledališče Carlo Felice iz Genove.

Elias Conrad je prejemnik številnih nagrad in priznanj na tekmovanjih, med katerimi omenimo kulturno nagrado mesta Coburg 2018, glasbeno kulturno nagrado 2019 Saarbrücken, glasbeno tekmovanje stare glasbe Maurizio Pratola 2019 v L'Aquila, ter nagrade na tekmovanju stare glasbe 2020 v Londonu in tekmovanju Biagio Marini 2021 v Neuburgu.

Prav tako je prejemnik štipendij skladov CS Mare, Werner Richard – Dr. Carl Dörken in Nemškega sklada Musikleben.

Elias Conrad je umetniški vodja mednarodnega ansambla Mozaïque, s katerim je zmagal na Händlovem tekmovanju 2021 v Göttingenu. Prejel je dve posebni nagradi na tekmovanju H. I. F. Biberja 2021, ki vključuje tudi sne-manje zgoščanke pri založbi Pan Classics.

Poleg tega, da je soustanovitelj več renesančnih, baročnih in jazz ansamblov, je tudi docent iz kitare pri Bavarskem mladinskem orkestru mandolin.

MELANIE FLORES

Melanie Flores se je rodila leta 1995 v Mexico Cityju, kjer se je pričela učiti igranja čembala in kjer je tudi diplomirala leta 2010. Študij je nadaljevala na švicarski šoli Schola Cantorum Basiliensis pri profesorju Jörgu-Andreasu Bötticherju, kjer je tudi magistrirala. Pred enim letom je z odliko diplomirala tudi iz glasbene pedagogike, pod mentorstvom Andrea Marcona.

Kot solistka je v Mexico Cityju prvič nastopila že s trinajstimi leti. Od takrat se predstavlja na številnih koncertnih prizoriščih prestolnice, v tujini pa je s solo recitali nastopila v Parizu v Hôtel de Soubise, v Colmarskem Muzeju Unterlinden, v baselski Wildt'sches Haus in v koncertni seriji v organizaciji La Cetre. Na komornih koncertih je nastopila v Mehiki, Franciji, Italiji, Nemčiji in Švici. V Evropi je med drugim sodelovala z Andreom Marconom kot korepetitorica prvega mednarodnega tekmovanja baročne opere v Vicenzi.

Melanie Flores je članica ansambla Sonorità, s katerim je prejela prvo nagrado na Mednarodnem tekmovanju kluba Liceja za glasbo 2018 v švicarskem Lausanu. Leto kasneje so prejeli povabilo za nastop v koncertnem ciklu Prijatelji stare glasbe Basel. S svojim bratom Sergiem Floresom nastopa tudi v duu čembal Flores de Musica. Za tovrstno zasedbo skupaj odkrivata repertoar, ki ga hranijo v različnih knjižnicah po svetu in običajno teh skladb ni nihče igral že več kot 100 let.

Od septembra 2020 poučuje basso continuo v Mehikiškem baročnem orkestru Avtonomne univerze v Mehiki.

Napovedujemo in vabimo

HRESTAČ

Koprodukcija: **Mini teater Ljubljana,**
Judovski kulturni center Ljubljana

24. april 2022 ob 17.00, Dvorana generala Maistra,
Narodni dom Maribor

Cikel Kekec in za izven

BEOGRAJSKI FILHARMONIČNI ORKESTER

Howard Griffiths, dirigent
Narek Haknazarjan, violončelo

15. maj 2022 ob 19.30, dvorana Union, Maribor

7. koncert Orkestrskega cikla in za izven

Spored: Peter Iljič Čajkovski, Antonín Dvořák

NEJC KAMPLET, klavir

25. maj 2022 ob 19.30, dvorana Union, Maribor

7. koncert Komornega cikla in za izven

Spored: Ludwig van Beethoven, Maurice Ravel, Franz Liszt

ČUDEŽ

Igrajo: **Tina Gorenjak, Primož Vrhovec,**
Jaša Jamnik

Prevod, režija, scenografija:

Samo M. Strelec

Produkcija: **Narodni dom Maribor**

6. maj 2022 ob 20.00, Dvorana generala Maistra,
Narodni dom Maribor

Cikel Komedija in za izven

◀ NARODNI DOM MARIBOR ▶

Informacijska pisarna Narodnega doma Maribor

Uradne ure: od ponedeljka do petka, od 10. do 13. ure ter uro pred vsako prireditvijo.

Dvorana Union: uro pred prireditvijo.

☎ (02) 229 40 11, 229 40 50, 031 479 000

✉ vstopnice@nd-mb.si; **spletni nakup vstopnic:** <http://nd-mb.mojekarte.si/>

🌐 www.nd-mb.si;

 **Radio
Maribor**

**VEČER
RADIO CITY**